

Áo Trắng Ngày Xưa

Song An

Đội nặng trên đầu nón sắt đã quen. Mang trong chân mãi giày sô đã
mòn. Kể từ xa áo thư sinh, bỏ trường thân mến ra
đi, năm năm có lẽ chưa ghé về thăm. Cuộc đời xuôi ngược đây đó khắp nơi.
Đi khi cũng nhớ trường xưa muốn về. Ngại mình tay trắng tương
lai, ngại tình ai đã quên ai, xa xôi cách mặt cách cả tấm lòng.
Giờ này nơi phương xa đó người xưa, có còn áo trắng đến
trường hay là đã xuống thuyền hoa. Giờ nhìn hoa
bay sắc máu lung trời, có còn thương thuở xa xưa hay là đã vội vàng quên.
Lòng người vô tình như gió thoảng qua.
Như con nước sớm chiều vui sáng đây. Đời mình nay đó mai
đây, tình người như gió như mây, xa xôi cách trở biệt tình có bền.